

Bryssel den 28 november 2019
(OR. en)

14347/19

SOC 761
EMPL 575
EDUC 460
JEUN 136
ECOFIN 1057

NOT

från:	Sysselsättningskommittén
till:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper)
Ärende:	Sysselsättningskommitténs översyn av genomförandet av ungdomsgarantin – de viktigaste budskapen Godkännande

För delegationerna bifogas sysselsättningskommitténs huvudbudskap i ovanstående fråga

De landsspecifika slutsatserna från sysselsättningskommitténs översyn av genomförandet av ungdomsgarantin återges i dokument 14347/19 ADD 1.

En sammanfattning av resultaten av genomförandet av ungdomsgarantisystemen återges i dokument 14347/19 ADD 2.

Sifferuppgifter från övervakningen av ungdomsgarantisystemen återges i dokument 14347/19 ADD 3.

Coreper uppmanas rekommendera rådet (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) att vid sitt möte den 10 december 2019 godkänna sysselsättningskommitténs översyn av genomförandet av ungdomsgarantin.

Huvudbudskap om ungdomsgarantin

När ministrarna för sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor 2013 enades om rådets rekommendation om inrättande av en ungdomsgaranti fick sysselsättningskommittén i uppdrag att övervaka dess genomförande.

Rådet (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) godkände 2016 och 2018 en rad huvudbudskap som sysselsättningskommittén hade utarbetat på grundval av sin övervakning. I dessa framhölls medlemsstaternas starka engagemang för att genomföra ungdomsgarantin och behovet av att bibehålla detta engagemang även på lång sikt. Vikten av starka partnerskap inom medlemsstaterna betonades, liksom de offentliga arbetsförmedlingarnas viktiga roll. I tidigare huvudbudskap har också framhållits att flera medlemsstater förändrat sina metoder, med större fokus på kompetensutveckling och stöd för de unga som missgynnas på flera sätt. Att nå ut till unga som varken arbetar eller studerar har varit en stor utmaning i många medlemsstater, men i lägre grad i de medlemsstater som tagit fram starka incitament för att få unga att registrera sig för ungdomsgarantin. I många medlemsstater framhölls dessutom bristen på en övergripande strategi för att genomföra ungdomsgarantin.

Sysselsättningskommittén har fortsatt sin övervakning inom ramen för den multilaterala övervakningen, och under översynen i oktober 2019 inriktade man sig särskilt på kvaliteten på praktikerbjudanden och praktikprogram. Denna översyn ligger till grund för föreliggande huvudbudskap (de landsspecifika slutsatserna från översynen bifogas). Dessutom bifogas resultaten per medlemsstat från datainsamlingen 2018 med en sammanfattning av de viktigaste resultaten på EU-nivå.

Övergripande slutsatser från 2019 års översyn av genomförandet av ungdomsgarantin

Ungdomarnas situation på arbetsmarknaden blir bättre i takt med att de makroekonomiska utsikterna blir bättre, vilket gör att medlemsstaterna kan fokusera mer på att ta itu med arbetsmarknadens behov och på utsatta ungdomar. Genomförandet av ungdomsgarantin varierar mellan medlemsstaterna, men också mellan regioner i medlemsstaterna. Medlemsstaterna har vidtagit åtgärder för att stärka de tidiga insatserna och verksamheten för att nå ut till målgrupper, integrera ungdomstjänster enligt en strategi med en enda kontaktpunkt eller samordna tjänsterna bättre och för att engagera arbetsgivare och upprätta partnerskap med alla viktiga aktörer, särskilt i syfte att tillhandahålla en attraktiv och välfungerande yrkesutbildning. Både förebyggande åtgärder och aktiveringsåtgärder ingår i ungdomsgarantin i medlemsstaterna. Medlemsstaterna har också vidtagit åtgärder för att förbättra praktikprogrammets kvalitet. Samarbetet mellan arbetsförmedlingar och socialtjänst har också blivit aktivare. De offentliga arbetsförmedlingarna har förbättrat tillhandahållandet av individanpassade tjänster och anpassat dem mer till arbetsmarknadens behov.

Översynen visar att de åtgärder som genomförs inom ramen för ungdomsgarantin ger resultat. Man måste fortfarande ta itu med utmaningarna i samband med utarbetandet av strategier för att nå ut till målgrupperna och av individanpassade tjänster för unga som varken arbetar eller studerar. I de flesta medlemsstater är det unga med lägre utbildning som löper störst risk att bli arbetslösa eller hamna i gruppen unga som varken arbetar eller studerar. Därför har många insatser omorienterats för att särskilt inriktas på de mest utsatta grupperna, till exempel ungdomar med låg eller ingen arbetslivserfarenhet, invandrarbakgrund, hälsoproblem eller sociala problem, som löper stor risk att under lång tid höra till gruppen unga som varken arbetar eller studerar. På grund av särdragen hos de grupper som befinner sig längst bort från arbetsmarknaden kan det i de mest komplexa fallen bli nödvändigt med en längre förberedande fas.

Medlemsstaterna har vidtagit åtgärder för att stärka de erbjudanden som görs inom ramen för ungdomsgarantin genom att tillhandahålla individanpassade utvecklingsvägar och i vissa fall fokusera mer på tidiga insatser. Ansträngningar har gjorts för att få ungdomar att påbörja eller återgå till en utbildning och för att erbjuda dem lämplig yrkesvägledning och fler möjligheter att delta i lärande på arbetsplatsen och få arbetslivserfarenhet. Det krävs ytterligare ansträngningar för att man ska kunna dra maximal nytta av bedömningar av kompetensbehov och kompetensprognoser. Vid den framtida utvecklingen av ungdomsgarantisystemen kan man överväga att stödja mer förebyggande strategier för att minska andelen elever som lämnar skolan med högst grundskoleutbildning.

Flera medlemsstater har utarbetat lovande strategier för att identifiera och **nå ut till unga som varken arbetar eller studerar** med hjälp av innovativa verktyg för kommunikation och utåtriktad verksamhet (sociala medier, mobila grupper, fältarbetare, ungdomsrådgivare) samt informations- och kommunikationsteknik som genom sammankoppling av olika databaser gör det lättare att upptäcka unga som varken arbetar eller studerar och kartlägga deras behov och användning av tjänster. I arbetet med att bättre nå ut till unga som varken arbetar eller studerar och till de personer från utsatta grupper som är i störst behov av individanpassade tjänster är det för många medlemsstater dock fortfarande svårt att hitta lämpliga lösningar som respekterar dataskyddsreglerna. Trots dessa ansträngningar når ungdomsgarantin i vissa medlemsstater fortfarande ut till en relativt låg andel av de unga som varken arbetar eller studerar eller som tillhör vissa undergrupper (t.ex. icke-verksamma eller unga som står inför flera hinder).

Starka **partnerskap** med viktiga aktörer i utformningen och tillhandahållandet av systemet har varit en viktig del av ungdomsgarantin i de flesta medlemsstater. Samarbetet mellan de offentliga myndigheter som ansvarar för genomförandet av ungdomsgarantin och tjänsteleverantörerna, och mellan olika förvaltningsnivåer, har stärkts men kan i vissa fall förbättras ytterligare. Det har blivit vanligare med ett integrerat eller samordnat tillhandahållande av tjänster, t.ex. i form av en enda kontaktpunkt, men det finns utrymme för ytterligare förbättringar när det gäller att samordna sysselsättning, utbildning och sociala tjänster för att i synnerhet stödja utsatta ungdomar.

Individanpassade handlingsplaner tillhandahålls och uppdateras regelbundet i vissa medlemsstater. Vissa medlemsstater gör också bedömningar av arbetsmarknadsbehoven. Fortsatta ansträngningar bör dock göras för att ytterligare förbättra de offentliga arbetsförmedlingarnas effektivitet genom att säkerställa tillräckliga personalresurser och öka deras kapacitet att systematiskt erbjuda individanpassad rådgivning och individanpassade handlingsplaner, i enlighet med de olika arbetssökarprofilerna.

De flesta medlemsstater arbetar med **kvaliteten på erbjudandena** inom ramen för ungdomsgarantin. Vissa länder anser att erbjudanden som leder till sysselsättning är av god kvalitet. Andra lägger större vikt vid att säkerställa högkvalitativa lärlings- och praktikplatser, förebygga att elever lämnar skolan med högst grundskoleutbildning och uppmuntra till fortsatt utbildning. Vissa medlemsstater definierar ”högkvalitativa” arbetstillfällen som erbjudanden som varar i minst sex månader.

Praktikplatser erbjuds både som en del av ungdomsgarantin och inom den större ramen av aktiv arbetsmarknadspolitik. Ramarna för praktiken verkar skilja sig avsevärt åt inom EU, och i ett antal fall måste efterlevnaden av kvalitetskriterierna för praktikprogram förbättras.

I vissa medlemsstater har **certifiering av yrkesutbildningsprogram** införts för att garantera deras kvalitet inom ramen för ungdomsgarantin. Flera offentliga arbetsförmedlingar gör egna utvärderingar för att säkerställa utbildningsprogrammets kvalitet och effektivitet.

En annan fråga som togs upp i översynen gäller **hållbarheten** i finansieringen av åtgärder och program för ungdomsgarantin, särskilt deras beroende av Europeiska socialfonden och deras kontinuitet efter den nuvarande programperioden. I ett antal fall skulle det behövas ett mer strategiskt tillvägagångssätt som är mindre beroende av tillfälliga åtgärder och projekt.

Det finns en växande medvetenhet om vikten av ett gediget system för **övervakning och utvärdering**. Länderna måste öka sina ansträngningar för att förbättra sin kapacitet att övervaka de ungdomar som lämnar ungdomsgarantin och för att följa upp deltagare efter att de lämnat ungdomsgarantin för att bättre kunna bedöma effekterna. Vissa medlemsstater inrättar övervakningssystem som kopplar samman olika administrativa data, medan man i andra länder fortfarande behöver ta itu med dataskyddsfrågorna.

För att bättre förstå situationen för unga som varken arbetar eller studerar och åtgärdernas effektivitet utnyttjar medlemsstaterna de möjligheter som erbjuds genom ömsesidigt lärande mellan medlemsstaterna, kommissionens stödtjänst för strukturreformer och internationella institutioner (inbegripet OECD).